

der er grund til overordentlig megen bekymring for tilstandene i Rusland, hvor der kan udvikle sig en meget farlig situation, så vi endda kan risikere, at Rusland igen bliver en aggressiv magt. Jeg håber dermed at have fjernet den misforståelse. Jeg er faktisk enig i, at vi står i en situation, hvor det gælder om at støtte de demokratiske kræfter overalt i Østeuropa, og at vi ikke må bringe det i fare ved nu at skabe en aggressiv vestlig politik, og det er den, jeg er bange for bliver resultatet af fru Annette Justs dagsorden.

Peter Duetoft (CD):

Jeg kan jo konstatere, at hr. Keld Albrechtsen ikke havde et alternativ til en NATO-deltagelse i Bosnien, og det glæder mig sådan set, for det viser jo, at det vist er en rigtig politik, når man har brugt det middel, der var muligt, og det var så det.

Men jeg vil godt indlede med at sige tak til udenrigsministeren for en god indledning på debatten med mange gode og kloge synspunkter, som vi kan bakke helt op. Udgangspunktet for CD er jo moral, selv om man skal være forsigtig med det ord i politik. Vi har en regning, der skal betales i den forstand, at vi i de vestlige lande i 40 år talte om, at de østeuropæiske og centraleuropæiske lande skulle blive fri og skulle have demokrati og menneskerettigheder. Det talte vi vist alle sammen om og bakkede meget op. Nu er de så blevet fri, og nu kæmper de for deres demokrati og også for menneskerettighederne. Så ville det være for sølle, om det var os, der ikke ville betale den regning efter alle de løfter, vi rent faktisk har givet i de 40 år. Nu er det, det skal stå sin prøve, om det kun var ord, eller det også var handling i den forstand, at vi er med til at sikre dem og garantere dem, at de fortsat kan have det demokrati og den frihed, som de nu har kæmpet sig til. Så vidt den regning, der efter vores opfattelse skal betales. For tilfælde i europæisk historie viser desværre, at der har været gange, hvor man har talt meget om demokrati, men da det så kom til stykket, ville man ikke gøre noget alligevel. Sikken et skrækscenarie; ikke noget vi ønsker. Vores skræk er selvfølgelig, at vi på et eller andet tidspunkt vil komme til at opleve det, vi oplevede i Ungarn i 1956 eller i Prag i 1968, hvor man tiggede og bad om vestlig hjælp til at støtte reformkræfterne, men hvor vi ikke turde være med. Jeg vil meget nødig komme i en situation, hvor mennesker i Tallinn, i Riga, i Vilnius eller i andre af de tidligere socialistiske hovedstæder

også tigger om vores hjælp, uden at vi vil gøre noget. Det handler jo også om at sende et signal til dem, der fortæller, at vi stadig lever op til det, vi har lovet i de mange år.

Partnerskab for Fred kan man mene om, hvad man vil. Jeg er ikke den store varme beundrer af den konstruktion, men må erkende, som også udenrigsministeren jo konstaterer, at det har haft positive virkninger. Det har givet en dialog, og det har givet en mulighed for kontakt, men vi tror ikke på, at konsultationer og militære fællesøvelser i en krisesituation er nok. Derfor må vi sige, at det er et skridt på vejen mod et medlemskab, at der også er en sikkerhedsgaranti som den, der er indbygget i Atlantpagten.

I den forbindelse må jeg vende tilbage til den debat, vi havde med fru Annette Just i starten og bare gentage, at i den diskussion skal vi ikke skjule, at det også kan komme til at koste os noget, at vi er med, og at dansk materiel dermed er med, hvis der skulle ske det ulykkelige, at der bliver brugt for en NATO-indsats. Vi skal gøre op med os selv, om vi vil leve op til det, vi lovede, og dermed kunne komme i den situation, hvad vi alle håber ikke sker, eller om vi bare vil snakke videre.

Det glæder mig da, at den dagsorden, som et flertal i dag vil vedtage, siger, at vi er indstillet på en udvidelse af NATO og dermed også af den sikkerhedsgaranti, som er omfattet af NATO.

Nogle gange er der blevet rejst det spørgsmål, om det nu er den gamle kolde krig og de gamle fjendebilleder, der dukker op igen.

Jeg vil gerne sige, det er der mange ting, der viser, at det ikke er. Jeg må indrømme, at jeg fik et håndgribeligt bevis for et års tid siden, hvor jeg blev opfordret til at gå med i hovedbestyrelsen for Dansk-Russisk Venskabsforening. Der havde jeg aldrig drømt om nogen sinde at skulle ende, og jeg må da også sige, at ved det valg til hovedbestyrelsen gik en række af de gamle DKP'ere ud, og så kom der et par andre politikere ind, bl.a. undertegnede; hvis ikke det er et tegn på nybrud i Øst/Vest-konflikten, så ved jeg ikke hvordan og hvorledes.

Det er jo et symbolsk skifte, for naturligvis er det sådan i dag, at de, der i sin tid stod på, at det sovjetiske system var en trussel mod freden, også er de mennesker, der i dag bakker de reformer op, der sker i Rusland, og at fremstille det på en måde, som om vi er gamle koldkrigere, der ønsker at fortsætte, synes jeg er trist. Men det er jo altså en kendsgerning, lige meget om